

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl soudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobce: **Š. P.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, Praha, PSČ 184 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. června 2017, č. j. KUKHK-19270/DS/2017/GL,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 7. 12. 2016, č. j. ODP/109468-2016/crn-16062-2016/crn/11, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa,

- dne 14. 2. 2016, ve 12:35 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 68 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu,

- dne 14. 2. 2016, v 17:31 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, č. j. KUKHK-19270/DS/2017/GL, včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do třiatvaceti bodů, pojmenovaných: Pokračující správní delikt, Výzva k úhradě určené částky, Společné řízení, Zavinění, Změna předmětu řízení, Odvolací námitky, Vady výroku, Podmínky měření rychlosti, Rychlostní limit, Retroaktivita, Rozhodovací praxe žalovaného, Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, Nepřezkoumatelnost, Další námitky, Nezákonnost a vadnost změření rychlosti motorového vozidla, Nekonkrétní určení místa spáchání přestupku, Nezměření rychlosti Policií ČR a obecní policií, Porušení práva na soukromí žalobce, Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, Neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení, nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze měřicího zařízení, Nesprávná funkce měřicího zařízení na základě nedostatečné údržby měřicího zařízení, Neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí motorového vozidla, tedy žádné porušení zásady, žádný přestupek bez zákona, Protiústavnost. Ve čtyřiatvacátém bodě žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu (dále jen

„NSS“) a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.

4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.
5. K prokázání svých tvrzení navrhl žalobce provedení těchto důkazů:
rozhodnutí správního orgánu I. stupně,
fotodokumentace,
veřejnoprávní smlouvy,
zpráv v obcích,
listin prokazujících majitele měřicího zařízení SYDO Traffic Velocity,
svědecké výpověď starosty obce Choustníkovo Hradiště a vedoucího obecního policie,
návodu k obsluze měřicího zařízení a jeho čtení soudem,
protokolů o údržbě měřicího systému a o čištění čoček kamer.
6. Závěrem žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
8. Z žalobních námitek se žalovaný vyjádřil pouze k jedné, a to k námitce třetí, označené žalobcem „Společné řízení“. Žalobce v ní namítl, že správní orgán I. stupně porušil ustanovení o společném řízení, neboť vedl souběžně s řízením, jehož výsledkem je rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016, č. j. ODP/109468-2016/crn-16062-2016/crn/11, též řízení o správních deliktech žalobce ze dne 17. 4. 2016, a to pod sp. zn. MUDK-ODP/35343-2017/kld 21472-2016/kld, kde správní orgán vydal odsuzující rozhodnutí dne 25. 4. 2017, č. j. MUDK-ODP/35343-2017/kld 21472-2016/kld, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Pokud by správní orgán v souladu se zákonem vedl pouze jedno společné řízení, mohl by žalobci uložit maximálně pokutu ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, tedy celkem 3.500 Kč, zatímco nyní je žalobce povinen hradit celkem 5.000 Kč. Žalobce namítl, že byl nezákonným postupem správního orgánu I. stupně, který nevedl společné řízení, a při výměře sankce nezohlednil absorpční zásadu, krácen o částku 1.500 Kč, což je zcela nepřípustné. V souvislosti s uvedeným žalobce ve své žalobě konstatoval, že je nutné všechna rozhodnutí v nyní přezkoumávané věci zrušit, aby tak správní orgán dostal možnost postupovat zákonně, tj. projednat sbíhající se správní delikty ve společném řízení, a uložit za ně souhrnnou pokutu.
9. Žalovaný ke shora uvedenému ve svém vyjádření konstatoval, že ve věci přestupků ze dne 17. 4. 2016 (rozhodnutí ve věci ze dne 25. 4. 2017) se k řízení vozidla měl doznat pan G. Správní orgán proto činil kroky ve věci přestupku. Poté, co bylo zjištěno, že se jedná

o jezdce Formule 1 a tudíž smyšleného řidiče, bylo již řízení, které je předmětem této žaloby ukončeno rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016.

10. Závěrem svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

11. K jednání soudu se dne 3. 9. 2018 dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žádná zákonná překážka v projednání věci v nepřítomnosti žalovaného.
12. Po zahájení jednání zástupce žalobce plně odkázal na písemné vyhotovení žaloby, s tím, že v dané věci předpokládá zejména vypořádání problému zákonnosti úsekového měření a monitorování všech motorových vozidel do a z obce a upozorňuje, že těchto případů není mnoho, nicméně je přesvědčen, že sám žalovaný očekává soudní vypořádání těchto otázek. Netrvá pak na poslední žalobní námitce, respektive předposlední, kterou je namítána protiústavnost ustanovení silničního zákona a v této souvislosti na návrhu přerušení řízení neboť, tento problém již v mezidobí odpadl.
13. Poté soud stručně, v rozsahu, který zástupce žalobce označil za dostatečný, konstatoval obsah správního spisu.
14. Zástupce žalobce po konstatování obsahu správního spisu zdůraznil k listu č. 17 a 18 – Vyjádření dopravního inspektorátu Policie ČR, územní odbor Trutnov - že postup, který je zde zdokumentován je spíše formálního charakteru, a není z něho žádným způsobem patrné, zda příslušný úředník městského úřadu, či policista, byl jakýmkoliv seriózním aktem zplnomocněn krajským ředitelem Policie jednat tak, jak je dokumentováno, to znamená navrhnout úseky měření. Dále je zde vyjádření vedoucího dopravního inspektorátu, že nemá k tomuto námitek, což též nepovažuje žalobce za správné, neboť dle jeho přesvědčení by měly být tyto úseky určeny přímo takovou osobou, a pokud tomu tak není, chybí zde spisový a organizační řád Krajského ředitelství Policie, případně pověření a v tomto směru je navrhován ze strany žalobce k provedení takový důkaz, případně výslech obou podepsaných osob. Svůj návrh na provedení svědeckých výpovědí odůvodnil žalobce tím, že je přesvědčen, že policista, tedy osoba z dopravního inspektorátu, není nadána bez dalšího pravomocí určit měřené úseky, a toto je otázka zásadního charakteru nejen v dané věci, ale i obecněji, neboť jejím důsledkem je prakticky otázka zákonného postupu v uvedených věcech. Obsahem spisu není jakékoliv pověření ředitele Krajského ředitelství police Královéhradeckého kraje vůči Inspektorátu či policistům k zákonnosti celého tohoto procesu. Správní orgán je povinen zkoumat zákonnost postupu, kterým vede k odsouzení a trestu. Tedy musí dle žalobce zkoumat, zda určení úseku k měření bylo stanoveno zákonným způsobem při dodržení všech eventuálních interních aktů a rozkazů Policie ČR tak, aby byl dodržen zákon. Správní orgán tuto zákonnost nepřezkoumal. Dle žalobce žalovaný bohužel nic takového do

spisu nedoručil a k soudu ani nevyslal pověřeného zaměstnance, ačkoli má zaměstnanců velmi mnoho.

15. Soud následně konstatoval písemné vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 11. 10. 2017.
16. Zástupce žalobce pak poukázal na problém již dříve zdůrazněný, a to učinění záznamu všech projíždějících motorových vozidel momentem měření při vjezdu a opuštění obce. V souvislosti s právem na soukromí konstatoval, že není vůbec patrné, zda a jak dochází k výmazu osob, které se ničeho nedopustily. Poukázal dále na bod 120 své žaloby, ve kterém s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu Rakouské republiky ze dne 15. 6. 2007 konstatoval, že úsekové měření rychlosti porušuje právo na ochranu osobních údajů. Uvedl, že považuje za vhodné, aby soud provedl překlad tohoto rozhodnutí soudním tlumočnickem a nemohlo tak dojít k námitce, že byl pořízen soukromý překlad. V daném kontextu výše citované námitky považuje toto za potřebné.
17. K bodu XXIV. žaloby, k návrhu na ochranu svého soukromí v návaznosti na postup NSS zástupce žalobce uvedl, že není třeba, aby zdejší soud tuto otázku řešil, nicméně nás prakticky informuje o tom, že nechce být na internetových stránkách takto prezentován a toliko doplňuje, že jeho žaloba na nezákonný zásah v tomto směru bude projednávána Krajským soudem v Brně v září tohoto roku.
18. Poté soud bez přerušení jednání usnesením odročil jednání na neurčito za účelem doplnění vyjádření žalovaného.
19. Žalovaný ve vyjádření ze dne 29. 10. 2018 konstatoval, že záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoli obce na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“).
20. K oprávnění Policie ČR odkázal žalovaný na Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160, ze dne 4. 12. 2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tento pokyn přiložil žalovaný jako jednu ze 4 příloh ke svému vyjádření, ve kterém citoval ve věci relevantní část čl. 53, části V. zmíněného pokynu: *„Specializované pracoviště zřízené u organizačních článků nebo útvarů zřízených v rámci krajských ředitelství policie vydává obecní policii stanoviska určující místa, na kterých je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.“*
21. K oprávnění, na základě kterého obecní policie provádí měření rychlosti podle právního předpisu, § 79a zákona o silničním provozu, poukázal žalovaný na čl. 27 odst. 3, písm. m) Organizačního řádu Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 26. 5. 2014, dle kterého: *„Územní odbor v oblasti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích určuje místa, na nichž obecní policie provádí měření rychlosti podle právního předpisu (§ 79a zákona o silničním provozu).“* Shora uvedený organizační řád přiložil žalovaný taktéž ke svému vyjádření.
22. K monitorování vozidel, potažmo pak osob projíždějících úsekem, ve kterém dochází k měření rychlosti a které se přestupkového jednání nedopustily, žalovaný odkázal na vyjádření společnosti GEMOS CZ, spol. s r.o., dle kterého jsou systémem SYDO Traffic Velocity ukládány průjezdy všech vozidel po dobu nutnou pro výpočet rychlosti vozidla. V případě výpočtu jež nezakládá přestupkové jednání, jsou data smazána nebo

anonymizována. Vyjádření spol. GEMOS CZ, spol. s.r.o., Mgr. J. S., žalovaný k vyjádření přiložil.

23. K jednání soudu dne 14. 1. 2019 se dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žádná zákonná překážka v projednání věci v nepřítomnosti žalovaného.
24. Soud krátce konstatoval dosavadní důkazní řízení a poté písemné vyjádření žalovaného ze dne 29. 10. 2018 s přílohami.
25. Po nahlédnutí do příloh vyjádření žalovaného zástupce žalobce konstatoval, že žalovaný argumentuje pouze pomocí emailového vyjádření spol. GEMOS CZ, spol. s.r.o., podepsaného Mgr. J. S. Vůbec není z vyjádření dle zástupce žalobce zřejmé, že jmenovaný je statutárním orgánem, případně je oprávněn podávat vyjádření správnímu orgánu. Vyjádření operuje se zcela nekonkrétními pojmy a to že systém SIDO ukládá průjezdy všech vozidel na dobu nezbytně nutnou pro výpočet rychlosti vozidla. Není však uvedeno, na jak dlouhou dobu, tj. zda 20 minut, 2 dny, týden apod. Z vyjádření spol. GEMOS CZ ani z vyjádření žalovaného není také dle zástupce žalobce zřejmé, kdy jsou data po pořízení fotografie vozidla přijíždějícího do obce smazána, nebo anonymizována. Hovoří se o zabezpečeném uložšti, ale není rovněž zřejmé, komu to uložště patří a kde vlastně je. Zároveň se ve vyjádření žalovaného píše, že data jsou zasílána do systému Policie ČR. Zástupce žalobce v souvislosti s uvedeným navrhl, aby tvrzení bylo doloženo konkrétními důkazy, např. svědeckými výpověďmi osob, které o věci skutečně něco ví, což by mohl dle zástupce žalobce být ředitel nebo jednatel firmy GEMOS CZ, spol. s.r.o.
26. Předložený organizační řád Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje je dle zástupce žalobce nicneříkající výtisk, není tam doklad o tom, že by byl publikován ve sbírce Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, není tam podpis, a tudíž není úplně spolehlivý, navíc je ve znění Změny č. 30/2018, tudíž není vyhotoven k datu spáchání příslušného údajného deliktu žalobce.
27. Obdobné platí i pro Závazný pokyn policejního prezidenta z r. 2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Žalovaný nedoložil vnitřní normy k datu údajného deliktu a případné pochybení mohlo být napraveno novelami interních norem.
28. Dále zástupce žalobce připomněl, že delikt je z r. 2016 a žalovaný nedoložil měřený úsek z tohoto období, neboť jím uváděné internetové odkazy jsou k potřebě r. 2017 a 2018. Je možné se tedy domnívat, že pro r. 2016 ani takový plán neexistuje a rozhodně nebyl dosud doložen, stejně tak jako dle žalobce chybí vyjádření, který policista má toto stanovit pro r. 2016. Zástupce žalobce postrádá i vypořádání se s argumentací, která je v této věci uplatněna, a to, zda-li je oprávněné natáčet motorová vozidla při vjezdu do obce, když ještě k ničemu nedošlo, resp. řidiči se ničeho nedopustili, protože jedna věc je dle zástupce žalobce měření rychlosti a jiná takovéto natáčení. Nebylo dle zástupce žalobce dosud nikde zmíněno, jaká je v těchto případech k dispozici matematická metoda výpočtu a je potřebné vzít v úvahu k problému natáčení vozidel, že se jedná o veřejný prostor. Není projednávána bezpečnost např. proti krádeži, ale přezkoumávána dopravní situace dodržení rychlosti. Tento problém vidí zástupce žalobce jako právně sporný. Dále

se zástupce žalobce vyjádřil k problému kontrol měřicího zařízení, kdy z textu vyjádření plyne, že se tak děje každoročně, ale nikde není podrobnější vyjádření k opodstatněnosti této doby a roční doba je z tohoto pohledu dle zástupce žalobce dosti dlouhá. Žalobce odhaduje, že by měla být nejvýše tříměsíční. Z pohledu dosavadní judikatury NSS pak vyvstává i otázka, proč policie neprovádí toto měření ve vlastní režii, případně obec, neboť je zde stále přítomnost soukromého subjektu a s ní spojená pravděpodobná úplata a poukazuje v této souvislosti na skutečnost, že dosud nebyla nikde známa taková smlouva mezi obcí a firmou GEMOS CZ, spol. s.r.o. K otázce úsekového měření pak zástupce žalobce připomíná, že toto i nadále považuje za sporné, bylo prakticky zavedeno až poté, co fungovalo jednorázové, na jednom místě. Žalobce je toho názoru, že z uvedeného pohledu je úsekové měření nezákonné, neboť přijatá právní úprava na něj prakticky nepamatuje. Závěrem položil zástupce žalobce otázku informovanosti jednotlivých účastníků provozu při vjezdu do takového místa (obce) a k dotazu soudu zástupce žalobce uvedl, že zdejší soud by měl v tomto směru dořešit tyto připomínky, zejména z toho pohledu, že toto měření je v rámci republiky dá se říci ojedinělé.

29. Jednání bylo odročeno na 4. 3. 2019 za účelem doplnění vyjádření žalovaného.
30. Vyjádřením žalovaného ze dne 18. 1. 2019 bylo krajskému soudu sděleno, že Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160, ze dne 4. 12. 2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu byl naposledy novelizován k datu 21. 4. 2015, pokynem policejního prezidenta z téhož dne. Organizační řád Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 26. 5. 2014 byl naposledy novelizován Rozkazem ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 12. 2. 2016, který nabyl účinnosti téhož dne.
31. Přílohou vyjádření žalovaného bylo vyjádření spol. GEMOS CZ, spol. s.r.o., Ing. B. P., jednatele společnosti, ze dne 13. 2. 2019, ve kterém je uvedeno, že systém SYDO Traffic Velocity standardně pracuje tak, že měřené vozidlo je zaznamenáno na tzv. vjezdové a výjezdové bráně. Na výjezdové bráně je vypočtena a vyhodnocena rychlost vozidla (z doby průjezdu měřeným úsekem). V případě, že vozidlo překročí rychlost nastavenou na daném zařízení, jsou údaje o takovém překročení, v rámci pravidelného cyklu, odesílány do systému Městské policie. Pokud vozidlo rychlost nastavenou na daném zařízení nepřekročí, zaznamenaná data se neukládají a neodesílají. V případech, kdy dochází ke zpracování osobních údajů, je pro společnost GEMOS CZ, spol. s.r.o. samozřejmostí dodržování vysokých standardů jejich ochrany proti zneužití či jinému nedovolenému užití. Společnost přijala příslušná technická, personální, a bezpečnostní opatření zajišťující maximální ochranu osobních údajů při jejich zpracování, ke kterému dochází pouze v rozsahu nezbytně nutném a výhradně za účelem plnění smluvních či zákonných povinností.
32. Další přílohou vyjádření byl Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160, ze dne 4. 12. 2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, Změna pokynu ke dni 21. 5. 2015, Rozkaz ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje – organizační řád, ve znění od 12. 2. 2016 a Změna rozkazu ke dni 12. 2. 2016.
33. K jednání soudu dne 4. 3. 2019 se zástupce žalobce bez omluvy nedostavil, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.

34. Po zahájení jednání bylo správní kanceláří soudu telefonicky do jednací síně sděleno, že zástupce žalobce se v průběhu jednání telefonicky omluvil s tím, že argumentaci k jednání zasílá obratem. I ta byla následně vedoucí kanceláře doručena do jednací síně.
35. Krajský soud následně konstatoval vyjádření žalobce ze dne 18. 1. 2019 včetně jeho příloh.
36. Dále soud konstatoval k důkazům soudem zaopatřené podklady k námitkám žalobce a to:

smlouvu o nájmu zařízení o poskytování služeb mezi firmou GEMOS CZ Čelákovice a Městem Dvůr Králové nad Labem ze dne 2. 12. 2013, obecný popis zapůjčeného systému SYDO TRAFFIC, certifikát o schválení silničního rychloměru tohoto typu a TCM 162/12-4907,

návod k použití systému SYDO TRAFFIC VELOCITY společnosti GEMOS CZ, rovněž s certifikátem Českého metrologického institutu - schválení tohoto typu měřidla číslo 0111-CS-C004-12 z 2. 2. 2012 splatností do 1. 2. 2022,

Stanovisko Ministerstva dopravy k novele zákona 361/2000 Sb. o silničním provozu, účinné od 19. 1. 2013, k otázce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a aplikace této novely správními orgány v praxi.

37. Závěrem krajský soud konstatoval materiál zástupce žalobce ze dne 4. 3. 2019, který byl v mezidobí doručen do jednací síně a který obsahoval zejména omluvu žalobce a jeho zástupce, zdůraznění důvodnosti žaloby s odkazem na pravomoci Police ČR a vyčíslení nákladů právního zastoupení žalobce.
38. U zbylých žalobcem navržených důkazů, vyjmenovaných v bodě 5 tohoto rozhodnutí, neshledal krajský soud důvod pro jejich provedení.

VI. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

39. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., po projednání věci a provedení důkazů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
40. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení ze dne 17. 3. 2016, o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 14. 2. 2016 ve 12:35 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Audi A4, registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 68 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se

přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Tato mu byla doručena dne 25. 4. 2016. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026) dne 3. 5. 2016 v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti. Správní orgán I. stupně dne 23. 5. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán následně dne 19. 7. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na trvalou adresu označeného řidiče, ale zásilka se rovněž vrátila zpět. Poté byl vložen do správního spisu přípis Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 11. 1. 2016. V něm bylo uvedeno, že L. H. N. neprochází evidencí a jako cizinec v minulosti nepobýval na území České republiky, ani o pobyt na jejím území nežádal. Jako občan České republiky rovněž osoba nebyla v evidencích nalezena. Správní orgán založil do správního spisu i přípis Ministerstva vnitra České republiky s potvrzením těchto informací a doplněním, že osoba neprochází ani Cizineckým informačním systémem. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, usnesením ze dne 7. 10. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

41. Správní orgán I. stupně následně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem další oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), ze dne 17. 3. 2016, k němuž došlo dne 14. 2. 2016 ve 17:31 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Audi A4, registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 25. 4. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Dne 24. 5. 2016 obdržel správní orgán I. stupně plnou moc žalobce, kterou zmocnil k zastupování ve správním řízení označeném sp. zn. ODP/40320-2016/mrx 16630-2016/mrx společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026. Správní orgán I. stupně dne 10. 6. 2016 vyzval ve smyslu ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu zmocněnce žalobce k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Dne 20. 6. 2016, v reakci na výzvu k podání vysvětlení, zmocněnec žalobce uvedl, že žalobce by svojí výpovědí vystavil sebe či osobu blízkou stíhání pro spáchání přestupku či správního deliktu, a proto odmítá vypovídat. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, dne 7. 10.

2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích usnesením odložil.

42. Dne 7. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně usnesení, č. j. ODP/90865-2016/crn 16062-2016/crn/7, jímž řízení o správních deliktech žalobce spojil. Toto usnesení nabylo právní moci téhož dne.
43. Následně byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 9. 11. 2016 a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 11. 10. 2016.
44. Dne 9. 11. 2016 provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami, o čemž sepsal protokol. Z něho rovněž vyplývá, že žalobce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
45. Dne 7. 12. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ODP/109468-2016/crn 16062-2016/crn/11, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
46. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 2. 1. 2017 odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Dne 15. 5. 2017 odvolání doplnil. Namítal v něm, že v průběhu správního řízení nebylo „ani zmínky o tom“, že by provedené měření mělo účel předpokládaný v § 79a zákona o silničním provozu, tedy zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Stejně tak nebyla ve správním řízení prokázána součinnost obecní policie s Policií ČR. Prokázáno nebylo dle žalobce ani to, že by ke zjištění údajného deliktu došlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. Pro uvedené označil žalobce v jeho odvolání postup správního orgánu za nezákonný. Ve zbytku odvolání se žalobce zabýval objektivní odpovědností provozovatele vozidla, kterou považuje za protiústavní. V této souvislosti navrhl přerušení řízení ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) do doby vyřízení ústavní stížnosti Krajského soudu v Ostravě.
47. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 1. 6. 2017 tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
48. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se

správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí NSS citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

49. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
50. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím*

předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

51. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu ani stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

52. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

POKRAČUJÍCÍ SPRÁVNÍ DELIKT

53. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, neboť jeho výrok a odůvodnění je v rozporu, když podle výroku bylo správně rozhodováno o jednom správním deliktu, zatímco podle odůvodnění rozhodoval správní orgán o dvou správních deliktech ve společném řízení. Ze skutkových okolností případu označil žalobce za zřejmé, že k oběma překročením rychlosti došlo tak, že řidič jeho vozidla projížděl dne 14. 2. 2016 obcí Choustníkovo Hradiště nejprve kolem poledne ve směru na Trutnov, a následně se kolem půl šesté vracel směrem na Jaroměř.
54. Námitku, že se v daném případě jednalo o pokračující správní delikt, považuje krajský soud za zcela irrelevantní. V rámci správního řízení došlo ke spojení řízení ohledně obou projednávaných věcí, v něm byl žalobci uložen trest za spojené delikty na spodní hranici přestupkových jednání. Při uložení trestu (výše pokuty) tedy nedošlo k porušení absorpční zásady, ostatně to žalobce ani nenamítá. K pokračujícímu správnímu deliktu krajský soud uvádí, že jeho definice vychází analogicky z pokračování v trestném činu, tak jak jej definuje zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník v § 116. Pokračováním ve správním deliktu se proto rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Již první z uvedených znaků (jednota záměru) s ohledem na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla absentuje. I kdyby krajský soud toto pominul, jakýkoli případný jednotný záměr - tzv. subjektivní souvislost je vyvrácen samotným zněním žaloby, která popírá spáchání jak přestupku, tak potažmo správního deliktu. Žalobce žalobou namítá, že v daném případě šlo o pokračující přestupek (potažmo správní delikt), přestože u každého z přestupků označil jiného přestupce, tedy jinou osobu, která měla jeho vozidlo řídit. I tímto tak sám svoji námitku současně vyvrací. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v důsledku rozporu výroku, ve kterém bylo dle žalobce správně rozhodováno o jednom deliktu, zatímco dle odůvodnění rozhodoval správní orgán o dvou deliktech ve společném řízení, krajský soud konstatuje, že ani ve výroku rozhodnutí nerozhodoval správní orgán o jednom deliktu, nýbrž o dvou.

VÝZVA K ÚHRADĚ URČENÉ ČÁSTKY

55. Správní orgán postupoval dle žalobce v rozporu s ustanovením § 125h zákona o silničním provozu. Nesprávně posoudil předmětná deliktní jednání jako jednotlivé skutky, ačkoliv se jednalo pouze o dílčí útoky pokračujícího správního deliktu. Toto kvalifikační pochybení správního orgánu I. stupně vedlo k tomu, že žalobce byl vyzván k uhrazení dvou určených částek, přestože správní orgán může určenou částku požadovat pouze za celý jeden skutek, nikoli za každý dílčí útok pokračujícího správního deliktu. Z tohoto důvodu nebylo dle žalobce následně možné zahájit řízení o správním deliktu, neboť žalobci nebylo umožněno zaujmout k vytykánému správnímu deliktu odpovídající postoj.
56. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není

známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

57. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
58. K pokračujícímu správního deliktu se krajský soud již výše vyjádřil. V přezkoumávané věci nezjištěný řidič žalobcova vozidla jistě při prvním projevu obcí Choustníkovo Hradiště, při němž překročil rychlostní limit, nezamýšlel, že při svém odpoledním návratu přes tuto obec bude v tomto svém protiprávním jednání pokračovat. Ze strany nezjištěného řidiče žalobcova vozidla se tak nepochybně jednalo o dva samostatné přestupky dle zákona o silničním provozu.
59. Správní orgán proto nepochybil, pokud žalobci zaslal dvě výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ohledně každého z uvedených přestupků samostatně. Těmito výzvami stanovené částky mu tedy nebyly vyměřeny nezákonně, jak namítal žalobce. Krajský soud tedy neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

SPOLEČNÉ ŘÍZENÍ

60. V této námitce žalobce poukázal na skutečnost, že dle jeho názoru mělo být správním orgánem I. stupně vedeno společné řízení o všech správních deliktech, o kterých se správní orgán dozvěděl dříve, než došlo k vydání rozhodnutí prvního stupně.
61. Žalobce tuto skutečnost zmínil pouze obecně ve vztahu k deliktním jednáním spáchaným dne 17. 4. 2016, která byla řešena pod sp. zn. MUDK-ODP/35343-2017/kld 21472-2016/kld. Správní orgán v této věci vydal odsuzující rozhodnutí dne 25. 4. 2017, č. j. MUDK-ODP/35343-2017/kld 21472-2016/kld, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce s ohledem na uvedené namítl, že nezákonným postupem správního orgánu, který nevedl společné řízení, a při výměře sankce nezohlednil absorpční zásadu, byl krácen o částku 1.500 Kč, což je zcela nepřipustné. Je proto dle žalobce nutné všechna rozhodnutí v této věci zrušit, aby tak správní orgán dostal možnost postupovat zákonně, tj. projednat sbíhající se správní delikty ve společném řízení, a uložit za ně souhrnnou pokutu.
62. Ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 uvádělo, že: „Dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.“ Krajský soud pro úplnost připomíná, že správní delikt provozovatele

vozidla podle § 125f je projednán pouze, pokud správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
63. V předmětné věci k zahájení řízení o správním deliktu ohledně deliktního jednání ze dne 17. 4. 2016 podle § 125f do doby vydání prvoinstančního rozhodnutí ohledně 2 správních deliktů žalobce nedošlo, jelikož správní orgán až po jeho vydání (7. 12. 2016) zahájil řízení o správním deliktu ohledně deliktního jednání ze dne 17. 4. 2016. Je tedy zcela zřetelné, že v daný moment neměl správní orgán zákonnou povinnost řízení o přestupku spojit s řízením ohledně správních deliktů, spojení předmětných věcí by mohlo nastat až v případě, kdy by byly splněny náležitosti podle §125f, jak bylo uvedeno výše.
64. Žalobcem požadované projednání správních deliktů spáchaných dne 14. 2. 2016 a deliktního jednání ze dne 17. 4. 2016 ve společném řízení tedy vůbec nepřicházelo v úvahu, neboť řízení o něm nebylo ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu ani zahájeno, natož aby pak bylo projednáváno.

ZAVINĚNÍ

65. V dalším bodě své žaloby žalobce uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty doprovodného zákona a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ve své žalobě žalobce podrobně zdůvodňuje své přesvědčení, že doprovodný zákon nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017, tedy necelé dva týdny po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „přestupkový zákon“). S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2018, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavinění, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z toho následně žalobce dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) ne jen na správní delikty spáchané v období od 1. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s uvedeným pak žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavinění. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem přešel, nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé.
66. K přesvědčení žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této teze, krajský soud konstatuje, že tento zákon je

zákonem doprovodným k zákonu o odpovědnosti za přestupky a zákonu č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Již ze samotné logiky věci, z důvodu jednoty právního řádu, byla data účinnosti zákonů, jež spolu úzce souvisí, sjednocena. Tento postup je zcela legitimní.

67. V žalobcem citovaném ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. je stanoveno, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. V daném případě zákonodárce využil větu druhou citovaného ustanovení a z důvodů, které považoval za naléhavý obecný zájem, a které podrobně popsal v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb., přikročil ke zkrácení legisvakancí lhůty.
68. Jak původní právní úprava zákona o silničním provozu, tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně, změnit, a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné jeho tvrzení, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

ZMĚNA PŘEDMĚTU ŘÍZENÍ

69. Dále žalobce v žalobě namítl, že došlo ke zkrácení jeho procesních práv, neboť správní orgán ve výroku rozhodnutí rozhodl o skutku, který byl popsán jinak, než ve sdělení obvinění, aniž jej o tom před vydáním rozhodnutí vyrozuměl, když místo přestupku bylo v rozhodnutí poprvé specifikováno jako úsek mezi dopravními značkami č. IS 12a a IS 12b (začátek a konec obce).
70. Žalobce nevyloučil, že k takovému upřesnění místa přestupku (správního deliktu) dojít mohlo, má však za to, že měl právo na to, aby jej správní orgán s tímto upřesněním předmětu řízení předem seznámil, aby tak žalobce dostal možnost na toto reagovat v rámci své obhajoby. Této možnosti byl žalobce zkrácen.
71. Původní vymezení místa přestupku přitom bylo zcela nedostačující, neboť nebylo zřejmé, zda se jednalo o úsek v obci ve smyslu silničního zákona, nebo ve smyslu zákona o obcích.
72. I původní vymezení bez uvedení dopravních značek IS 12a a IS 12b považuje krajský soud za dostatečné, kdy více se k vymezení místa spáchání přestupku vyjádří v rámci vypořádání s námitkou žalobcem označenou „NEKONKRÉTNÍ URČENÍ MÍSTA SPÁCHÁNÍ PŘESTUPKU“ (bod 127-128).

ODVOLACÍ NÁMITKY

73. Žalobce dále ve své žalobě tvrdil, že ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal že:

- a. nebylo prokázáno splnění podmínek měření rychlosti obecní policií dle § 79a silničního zákona, jmenovitě součinnost s Policií ČR, měření na určeném úseku, a účel zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích,
 - b. nebylo prokázáno, že měření rychlosti bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, jako důkaz žalobce navrhl provést výslech strážníka odpovědného za měření rychlosti, a dále předložení skutečností, ze kterých vyplývá, že měření bylo provedeno v automatizovaném režimu,
 - c. samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je protiústavní, a současně žalobce navrhoval přerušení řízení z důvodů přezkoumávání ústavnosti § 10 odst. 3 silničního zákona Ústavním soudem,
 - d. nebylo prokázáno, že bylo měřeno v zastavěném území, a tedy v obci ve smyslu silničního zákona, jako důkaz žalobce navrhoval provést územní plán,
 - e. došlo ke zkrácení jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jelikož správní orgán mu závazně určil, že se může vyjádřit pouze na místě v kanceláři oprávněné úřední osoby, v důsledku čehož došlo ke zmaření tohoto práva,
 - f. není zřejmé, jak správní orgán dovodil, že snímky z měření pocházejí z místa, které uvedl ve výroku.
74. Jak již krajský soud shora konstatoval (bod 46), žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání v měsíci lednu 2017. Uvedl, že jím napadá rozhodnutí „v celém rozsahu“. Po pěti měsících toto odvolání doplnil (č.l. 67-68 správního spisu), avšak pouze o námitky uvedené v žalobě pod body a), b), c). Není tedy pravdou, že by obsahem doplnění odvolání byly námitky, které žalobce ve své žalobě uvádí pod písmeny d), e), f), proto se touto námitkou krajský soud nebude zabývat.

VADY VÝROKU

75. Absence odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu - ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na str. 10 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že s uloženou pokutou a jejím odůvodněním se plně ztotožňuje. Stejně tak i krajský soud shledal kritéria správního orgánu I. stupně v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostál tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.
76. Absence odvoditelného znaku dané skutkové podstaty (správní delikt neměl za následek dopravní nehodu) - ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody, jak se žalobce zřejmě mylně domnívá. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře NSS, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věci řízení ve věcech přestupků a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.

PODMÍNKY MĚŘENÍ RYCHLOSTI

77. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že nebyl proveden důkaz stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, z něhož správní orgány vyšly při zjišťování obsahu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Žalobce tak neví, zda při měření rychlosti v daných případech bylo použito právě

takového zařízení. Dále namítl, že nebyla prokázána existence písemného zmocnění obce strážníkům městské policie provádějícím měření rychlosti. Proto předpokládá, že tato zákonná podmínka splněna nebyla. Správní orgán se také nezabýval jednou z podmínek dle § 79a zákona o silničním provozu, a to zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

78. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně se sice v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí na Stanovisko na straně 7 odvolal, svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (tj. např. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy).
79. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12.
80. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
81. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
82. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“* Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována *„skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“* Za další nezbytnou podmínku se považuje *„skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“*

83. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
84. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
85. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem*“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“
86. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
87. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2. 1. a 2.4 shora citované veřejnoprávní smlouvy).
88. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.
89. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 21. 12. 2015, včetně seznamu míst, kde bude Městská policie Dvůr Králové nad Labem provádět od 1. 1. 2016 měření k dodržování nejvyšší povolené rychlosti zařízením pro úsekové měření rychlosti. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Souhlas dotčené obce s daným postupem pak plyne z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy.
90. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Je též třeba konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání

skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

91. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 8 a 9) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

RYCHLOSTNÍ LIMIT

92. Žalobce je dále toho názoru, že téměř v polovině úseku, kde dle výroku mělo dojít k překročení rychlostního limitu dle § 18 odst. 4 silničního zákona, tento limit neplatil. Nebylo prokázáno, že se měřený úsek nachází v zastavěném území. Dle žalobce pokud určité území není zastavěným územím, nejedná se o obec ve smyslu silničního zákona, a proto v takovém úseku nemůže platit obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obci dle § 18 odst. 4 silničního zákona. Nebylo ale ani prokázáno, že měřený úsek byl označen dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“. V souvislosti s tím žalobce odkázal na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Dle žalobce správní orgán pochybil, pokud neprovedl dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (důkaz územním plánem obce). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
93. Totéž žalobce namítl stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště. Ani to nebylo nijak prokazováno a závěr o něm je tak nepřezkoumatelný.
94. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 14. 2. 2016 jsou přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h-1. Jedná se tedy o přestupky spáchané v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
95. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem uvedené obce, jak vytýkal žalobce správním orgánům.
96. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 21. 12. 2015, včetně seznamu míst, kde bude Městská policie Dvůr Králové nad Labem provádět od 1. 1. 2016

měření k dodržování nejvyšší povolené rychlosti zařízením pro úsekové měření rychlosti, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2.

97. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci shora uvedené obce, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznikly, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobit závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Jeho tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.
98. Pokud jde o námitku, že provedené měření nemůže být podkladem pro jednoznačný závěr o tom, že řidič žalobcova vozidla jel určitou rychlostí v celém úseku mezi značkami „Obec“ a „Konec obce“, neboť měření bylo provedeno jen v části tohoto úseku, kdy měřený úsek měřil zhruba 475 m, krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To například předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku i kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
99. K žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti postupu správního orgánu při úpravě změřené rychlosti – odečtu odchylky 3 km/h, krajský soud konstatuje, že přílohou Smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013, je Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, způsob měření je v něm pečlivě popsán. Popis měřidla, jeho určení, princip měření i uspořádání rychloměru jsou detailně popsány i v Certifikátu o schválení typu měřidla č. 011-CS-C004-12 Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2012, kde je současně na straně 6 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti do a nad 100 km/h. Do 100 km/h se jedná o odchylku ± 3 km/h. Od této maximální povolené chyby se následně odvíjí odečet 3 km/h od naměřené rychlosti, který správní orgán provedl. Námitce tak krajský soud nemohl vyhovět.

RETROAKTIVITA

100. V takto označeném bodu žaloby bylo právní otázkou použití nové právní úpravy na právní vztahy vzniklé před nabytím jejich účinnosti, čili otázka zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly ex offio otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, čímž porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces.

101. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly ex offio otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod příznivější, čímž porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces. Krajský soud k této námitce uvádí: k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy České republiky), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem. Výjimka, zakotvená v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání. Jde o naprosto obecnou námitku žalobce, kterou soud neshledal důvodnou.
102. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že je výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezákonný. Správní orgán I. stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí, že pokutu ve výši 1.500 Kč ukládá žalobci v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení stanoví, že za přestupek se uloží pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek, mimo jiné, podle odstavce 1 písm. f) bodu 4, jako tomu bylo v posuzované věci. V této podobě nabylo účinnosti 20. 2. 2016, bylo tedy účinné ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí. Ke dni spáchání přestupkových jednání byla v účinnosti zcela stejná právní úprava, ovšem byla obsažena v ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.
103. Uvedená námitka tedy nemůže být úspěšná. Pokud správní orgán odkázal ve svém rozhodnutí na ustanovení upravující výši pokuty účinné v době svého rozhodnutí (což krajský soud považuje za správné) namísto odkazu na ustanovení upravující výši pokuty v době spáchání přestupku (jak požadoval žalobce), za situace, kdy obsah obou uvedených ustanovení je zcela shodný a pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí (která je tedy rovněž shodná v obou právních úpravách), pak uvedená skutečnost není způsobila se jakkoliv negativně dotknout práv žalobce a nemůže způsobit nezákonnost dotčeného rozhodnutí.

ROZHODOVACÍ PRAXE ŽALOVANÉHO

104. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé z toho důvodu, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování.
105. Krajský soud ověřil, že na č. l. 48,49 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy oznámením o přestupku v dopravě na č. l. 1 správního spisu, fotografickou dokumentací (č. l. 2 správního spisu), výpisem z karty osobního motorového vozidla registrační značky na č. l. 3 správního spisu, a podrobně popsal, co z těchto důkazů zjistil.
106. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 7. 10. 2016), on ani jeho zástupce se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.

107. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“
108. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“
109. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
110. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
111. Krajský soud má za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly, byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 9. 11. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam.
112. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „*Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku*

zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.

113. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž zástupci žalobce, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
114. Žalobce též namítl, že rozhodnutí správního orgánu jsou šablonovitá a nelze je tak považovat za přezkoumatelná rozhodnutí. K námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu uvádí krajský soud následující. Ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu stanoví, že „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

115. V odůvodnění je tedy třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč.
116. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obce Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, dokumentoval dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Uvedené bylo bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Všechny listiny založené ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Krajský soud proto jejich rozhodnutí pouze „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal.

PRÁVO VYJÁDŘIT SE K PODKLADŮM ROZHODNUTÍ

117. Žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: „*Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat.*“ Žalobce uvedl, že nabyt dojmu, že jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě.
118. Nutno podotknout, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše

uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 16. 11. 2016 včetně.“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (16. 11. 2016).

119. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 7. 10. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení jeho práv. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil.

DALŠÍ NÁMITKY

120. V tomto žalobním bodu vznesl žalobce námitky týkající se fotodokumentace deliktního jednání.
121. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu, kdy dospěl k závěru, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.
122. Lze dodat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
123. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím

zařazením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o podezření ze spáchání přestupků ze dne 17. 3. 2016, ke kterým byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

NEZÁKONNOST A VADNOST ZMĚŘENÍ RYCHLOSTI MOTOROVÉHO VOZIDLA

124. Informace o zřízení a měření automatizovaným technickým prostředkem byly v souladu s § 24b zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii, zveřejněny zveřejněním a umístěním veřejnoprávních smluv na úřední desce Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, obce Choustníkovo Hradiště. Současně byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 2. 2014 – dostupné i na adrese <http://krkonosky.denik.cz>. Dále jsou veškeré podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, včetně detailní mapy umístění měřících zařízení, dostupné do dnešního dne na stránkách města Dvůr Králové nad Labem, v sekci „Úsekové měření rychlosti.“ Tato tvrzení zpochybňoval žalobce pouze tím, že zmíněnou veřejnoprávní smlouvu při sepisu žaloby na internetových stránkách nenašel. Toto tvrzení samozřejmě není způsobilé zpochybnit shora uvedená tvrzení správního orgánu. Správní orgán uvedenou veřejnoprávní smlouvu založil do správního spisu. K provedení důkazu spočívajícího ve čtení zpráv v obcích soud nepřistoupil, neboť to s ohledem na shora uvedené považoval za naprosto nadbytečné
125. Krajský soud považuje zákonnou podmínku povinnosti vhodným způsobem uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému k pořizování obrazového záznamu z místa veřejně přístupného podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, za splněnou.

NEKONKRÉTNÍ URČENÍ MÍSTA SPÁCHÁNÍ PŘESTUPKU

126. Žalobce v této námitce uvedl, že se měl dopustit anebo má být vůči němu vyvozena odpovědnost za jednání na delším úseku, což považuje žalobce za právně nepřijatelné. Žalobce neví a správní orgán ani nezjistil, kde konkrétně mělo k překročení rychlosti dojít. Zjištění správního orgánu, že k přestupku mělo dojít někde na trase, považuje žalobce za nedostatečné, z hlediska identifikace totožnosti skutku.
127. Pro právní kvalifikaci daného přestupkového jednání je podstatné, že přestupek byl spáchán v obci, sám žalobce poukazuje na úsek 475,2 m., což je zřejmé i z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 21. 12. 2015, resp. z přílohy tohoto vyjádření, kterou je seznam míst, kde bude Městská policie Dvůr Králové nad Labem provádět od 1. 1. 2016 měření k dodržování nejvyšší povolené rychlosti zařízením pro úsekové měření rychlosti. Místo spáchání přestupku, tak jak bylo vymezeno, nemohlo mít dopad na naplnění skutkové

podstaty spáchaného přestupku. Skutek byl totiž dostatečně identifikován časem spáchaní, označením vozidla, které bylo opatřeno registrační značkou a určením rychlosti tohoto motorového vozidla. Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi mnohokrát zabýval otázkou vymezení místa spáchaní přestupku. Závěry plynoucí z příslušné judikatury Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, čj. 4 As 63/2015-52: „Místo spáchaní přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchaní přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku čj. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchaní přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výroku vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchaní přestupku ve výroku rozhodnutí.“ V rozsudku ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. 10As 44/2016 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchaní přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlédnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchaní přestupku došlo.“ V souzeném případě bylo místo spáchaní přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno takto: „na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“. Na internetových stránkách www.wikipwdia.cz je obec Choustníkovo Hradiště popsána následovně: „Obec Choustníkovo Hradiště se nachází v okrese Trutnov, kraj Královéhradecký, zhruba 4,5 km východně od Dvora Králové nad Labem. Obcí protéká Kocbeřský potok a probíhá jí silnice I/37. Žije zde 574 obyvatel.“ U počtu obyvatel je poznámka, že se jedná o informaci Českého statistického úřadu ke dni 1. 1. 2018. Na internetových stránkách je počet obyvatel v obcích k 1. 1. 2018 veřejně dostupný. Dle seznamu počtu obyvatel v obcích k 1. 1. 2016, zveřejněných na stránkách Českého statistického úřadu (www.czso.cz) byl počet obyvatel v obci Choustníkovo Hradiště k 1. 1. 2016 566. Obec Choustníkovo Hradiště tak lze ve smyslu výše citované judikatury považovat za obec menší velikosti, kterou prochází silnice I/37. Dopravní situace v obci se nejeví složitou, což lze seznat např. z mapy, kterou žalobce přiložil k žalobě. Z uvedeného je nepochybné, že měřené vozidlo se v době měření rychlosti nacházelo na území obce Choustníkovo Hradiště, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50

km/h. Totéž ostatně vyplývá z části výroku výslovně obsahující údaj „v obci Choustníkovo Hradiště“. Vymezení místa spáchání přestupku formulací uvedenou ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nezpůsobovalo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

NEZMĚŘENÍ RYCHLOSTI POLICIÍ ČR

128. Smlouva o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r.o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh této smlouvy (Záruka č. 570765/13, Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic), není součástí spisového materiálu předloženého soudu. Krajský soud proto musel doplnit dokazování provedené správními orgány, ve smyslu § 77 s. ř. s., zmíněnou Smlouvou o nájmu zařízení.
129. Obsah těchto listin spolehlivě vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště, a potvrzuje respektování § 79a zákona o silničním provozu i jí uvedené judikatury NSS.
130. Z obsahu shora uvedené smlouvy je totiž zřejmé, že soukromý vlastník rychloměru na měření rychlosti v uvedených obcích fakticky neparticipoval. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění uvedené smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software.
131. Souhlas obce Choustníkovo Hradiště s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem pak byl dán veřejnoprávní smlouvou ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště.

PORUŠENÍ PRÁVA NA SOUKROMÍ ŽALOBCE

132. V tomto žalobním bodu namítal žalobce porušení svého práva na soukromí dle čl. 7 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů dle čl. 7 Listiny, ke kterému dle jeho názoru dochází v důsledku plošného a hromadného fotografování všech motorových vozidel (včetně osádky vozu, poznávací značky atd.) projíždějících danou obcí, kde je umístěno automatické měřicí zařízení, a to i těch, která se žádného protiprávního jednání nedopustí.
133. Dle § 24a odst. 1 zákona o obecní policii zpracovává obecní policie osobní údaje, které potřebuje k plnění úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona. Dle odst. 2 obecní policie poskytuje osobní údaje podle odstavce 1 policii, orgánům obce a dalším orgánům veřejné moci, je-li to nutné k plnění jejich úkolů. Dle § 24b odst. 1 téhož zákona je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.

134. Ve spojení s již citovaným ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že k činnosti, kterou žalobce obecní policii vytýká, tedy k pořizování obrazových záznamů motorových vozidel v souvislosti s měřením jejich rychlosti, je obecní policie zákonem výslovně zmocněna a oprávněna, a to včetně zpracovávání údajů, které k plnění svých úkolů dle zákona o obecní policii nebo jiného zvláštního zákona potřebuje.
135. Nad výše uvedené považuje krajský soud za vhodné konstatovat obsah vyjádření spol. GEMOS CZ, spol. s.r.o. ze dne 13. 2. 2019, ve kterém je uvedeno, že „systém SYDO Traffic Velocity standardně pracuje tak, že měřené vozidlo je zaznamenáno na tzv. vjezdové a výjezdové bráně. Na výjezdové bráně je vypočtena a vyhodnocena rychlost vozidla (z doby průjezdu měřeným úsekem). V případě, že vozidlo překročí rychlost nastavenou na daném zařízení, jsou údaje o takovém překročení, v rámci pravidelného cyklu, odesílány do systému Městské policie. Pokud vozidlo rychlost nastavenou na daném zařízení nepřekročí, zaznamenaná data se neukládají a neodesílají. V případech, kdy dochází ke zpracování osobních údajů, je pro společnost GEMOS CZ, spol. s.r.o. samozřejmostí dodržování vysokých standardů jejich ochrany proti zneužití či jinému nedovolenému užití. Společnost přijala příslušná technická, personální, a bezpečnostní opatření zajišťující maximální ochranu osobních údajů při jejich zpracování, ke kterému dochází pouze v rozsahu nezbytně nutném a výhradně za účelem plnění smluvních či zákonných povinností.“

NEOZNÁMENÍ ÚSEKU MĚŘENÍ RYCHLOSTI MOTOROVÝCH VOZIDEL DOPRAVNÍ ZNAČKOU

136. K této námitce krajský soud pouze konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou nevyplývá. Více pak nepovažuje soud za nutné se námitkou zabývat.

NEEXISTENCE ZNALOSTI PRINCIPU FUNGOVÁNÍ MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ. NEMOŽNOST PŘEZKOUMAT ŘÁDNOST MĚŘENÍ A NEPROVEDENÍ NÁVODU K OBSLUZE MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ

137. Přílohou Smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013, je Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, způsob měření je v něm pečlivě popsán. Popis měřidla, jeho určení, princip měření i uspořádání rychloměru jsou detailně popsány i v Certifikátu o schválení typu měřidla č. 011-CS-C004-12 Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2012, kde je současně na straně 6 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti do a nad 100 km/h. Do 100 km/h se jedná o odchylku ± 3 km/h. Od této maximální povolené chyby se následně odvíjí odečet 3 km/h od naměřené rychlosti, který správní orgán provedl.

NESPRÁVNÁ FUNKCE MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ NA ZÁKLADĚ NEDOSTATEČNÉ ÚDRŽBY MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ

138. Žalobce tvrdí, že měřicí zařízení nepracovalo správně. Pokud jsou dvě kamery měřicího zařízení instalovány na sloupech po celý rok, tak je zřejmé, že jsou vystaveny nepříznivým povětrnostním podmínkám a to dešti, prachu, sněhu, která je mohou logicky poškodit. Obdobně umístění měřicího zařízení na sloupu znamená, že měřicí zařízení je ovlivněno chvěním tohoto sloupu. Z rozhodnutí o přestupku se nepodává, že by měřicí zařízení bylo řádně udržováno. Zcela nepochybně musí být pravidelně čistěny čočky kamer, o čemž musí být vedena řádná dokumentace. Ze správního spisu se nepodává, kdy naposledy před měřením rychlosti vozidla ve věci žalobce bylo provedeno

čištění čoček. Kamery jsou volně přístupné, jsou v podstatě zcela bez dozoru a lze s nimi libovolně manipulovat, a to i třeba ze strany dětí. Správní orgán dostatečně nevyloučil, že by kamerový systém byl řádně udržován, a proto žalobce navrhuje vyžádání dokumentace k údržbě měřicího systému za účelem zjištění, zda byl řádně servisován, neboť fotodokumentaci o přestupku považuje na špatně čitelnou a nasvědčující tak v míře vyšší než pravděpodobné, že kamery a záznamové zařízení již nefungovalo správně.

139. K výše uvedené námitce krajský soud konstatuje stejné, co bylo již shora uvedeno v rámci vypořádání se s námitkou týkající se fotodokumentace deliktního jednání. Tedy že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

NEEXISTENCE SKUTKOVÉ PODSTATY PŘEKROČENÍ NEJVÝŠE POVOLENÉ RYCHLOSTI VE VYMEZENÉM ÚSEKU PRŮMĚRNOU RYCHLOSTÍ MOTOROVÉHO VOZIDLA

140. Jako další žalobní bod uplatnil žalobce námitku, že platný právní řád skutkovou podstatu přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy nezná.
141. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, tomu uvedené znění zákona vůbec nebrání. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti).

PROTIÚSTAVNOST

142. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
143. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy

neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

144. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
145. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu („.... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
146. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
147. Ze spisové dokumentace je dále zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K odvolacím námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spisu tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.
148. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz obě dvě oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 14. 2. 2016, ke kterým byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.

V. Závěr a náklady řízení

149. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
150. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 4. března 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně